

— Виелицата плаче, — отвърнала бавачката.

— Ти ме лъжешъ: виелицата не може да плаче непрѣкъснато!

— Истина казвашъ, царкинѣо, това сж малкитѣ дѣца, които просятъ хлѣбъ.

Царкинята се почудила, защо не имъ даватъ хлѣбъ и заповѣдала да ги нахранятъ. Но на другата сутринъ пакъ зачула плачъ. Царкинята повикала пакъ бавачката.

— Вчера нахранихме дѣцата, а пѣкъ днесъ пакъ чувамъ плачъ. Какво значи туй?

— Градъ трака по прозорцитѣ, отвърнала бавачката.

— Лъжешъ! Градушката не може да говори като човѣкъ!

— Царкинѣо! Дойдоха други, тѣй сжщо гладни дѣца, а заедно съ тѣхъ дойдоха майкитѣ, бацитѣ и дѣдитѣ имъ.

— Нека ги нахранятъ! Веднага да ги нахранятъ! —завикало момичето и самó излѣзло на улицата...

Тя дълго стояла на улицата и се върнала прѣблѣднѣла въ стаята си. Тя видѣла толкова гладни, че сърдцето ѝ замрѣло. И отъ тогава всѣка сутринъ старата бавачка хранила всички, които дохождали за хлѣбъ въ царския домъ. Когато всичкия хлѣбъ се свършилъ и нѣмало пари да се купи новъ, царкинята продала всичкитѣ си накити и съ паритѣ купувала хлѣбъ. Тя дала всичко, каквото имала и станала просто и бѣдно момиче, което нѣмало ни копринени пантофки, ни копринена дрешка, ни богатъ палатъ. И всички, които по-рано ѝ се покланяли заради нейната хубостъ, богатство и умъ, сега я забравили. Но когато тя стояла прѣдъ кѣщи и давала на гладнитѣ хлѣбъ, нѣкой се допрѣлъ до краката ѝ. И тя видѣла малкото човѣче съ голѣмата гърбица, което стояло прѣдъ нея на колѣнѣ и ѝ казало: „Покланямъ се сега на твоето милостиво сърдце!“ . . . .

